

Posudek magisterské práce Davida Fischera,

Příběh malíře Davida Fischera se pro mě začal odvíjet ve chvíli kdy přišel do ateliéru sochařství na stáž. Později ji přestupem protáhl až k magisterské práci v oboru sochařství. Vlastně ho nikdy figura přímo nezajímala ale v kontextech z ní jeho práce vychází. David byl pro mě vždy zdrojem překvapení. Ve chvílích kdy jsem se smířoval s tím, že není jeho síla v pracovitosti ale spíše v intelektuálních komentářích aktuálních témat a nebo ve velmi úsporných a dlouho dokončovaných drobných sochách, zrealizoval ve velmi krátkém čase sochařský projekt ve veřejném prostoru. Nešlo o školní práci a přesto a nebo možná právě proto byla jak už jsem zmínil rychle hotová. Vymodeloval a odlil třikrát do betonu hlavu jakéhosi úředníka. Každou hlavu usadil na samostatný betonový sloup. Celý projekt vyústil rychlou a nepovolenou instalací sloupů v parku na Moravském náměstí. Uvědomil jsem si, že David potřebuje k rychlé práci silné zaujetí a zřejmě jen to ho dokáže přinutit aby začal intenzivně tvořit a pracovat. Když není zvolené téma dost silné, nastartuje se u něj proces zpochybňování, váhání a nového hledání. To se prakticky projevuje hlavně tím, že většinu svých soch zpracovává dlouho. Sochy zůstávají v malém měřítku a materiál ze kterého jsou vytvořeny je spíše pomíjivý než trvalý. Výjimkou jsou keramické sošky ale i ty jsem viděl spíše jako skici a přísliby konečné a definitivní sochy. Dlouhou dobu mu trvalo než byl schopný téma své magisterské práce pojmenovat a nakonec zvolil velmi obecnou formulaci. Nechal si tak prostor k tomu aby se k pojmenování dopracoval. Opět pracuje s malým měřítkem ale toto měřítko je obhajitelné použitým materiálem. David došel ve svém nespokojeném pátrání k malým soškám dětských plodů vyřezaných do kostek mýdla. Rozměr se najednou přesně potkává s materiálem a tématem. Škoda, že celý projekt vznikl tak náhodně, vlastně mimochodem až v poslední chvíli. Do té doby se David zabýval neustálým až umanutým tématem drobných sedících figurek se strukturovaným, perforovaným obličejem připomínajícím sprchovou trysku nebo výlevku. Takto koncipované sochy jsou velice zajímavé ale David není schopný je posunout dál nad úroveň přípravného modelu. Tvrdí sice, že malý rozměr odpovídá jeho záměru ale výsledek není moc přesvědčivý. Jsem přesvědčený že cesta je ve větším měřítku ve kterém by zahrál roli také materiál. O takovou větší postavu se nakonec pokusil. Vymodeloval postavu stojícího dítěte. Dítě má hlavu bez obličeje protože obličej je nahrazený rastrem z koncovky kropící konve. Obličej nahrazený strukturou je detail který vnáší do tělesnosti a lidskosti racionalitu a technický, strojový prvek. Připomíná mi převrácený mlýnek na maso. Otvory nevylézají nudličky rozsekaných tkání ale mám pocit jako by bylo dítě naplňováno nudličkami rozemletého okolí. Žehnajícím gesto jen tuto představu ještě více ironizuje. Formou je socha banální ale myslím, že to je záměr. Autor tím podtrhuje svoji cestu hledání neobyčejnosti v obyčejnosti. Je škoda, že pracuje tak pomalu a nesoustředěně protože bychom mohli podle mého názoru vidět poměrně dost zajímavých soch. Práci hodnotím.....

M.Gabriel

